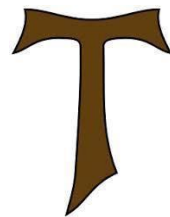

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT Zona Catalunya

Any 30 octubre 2025

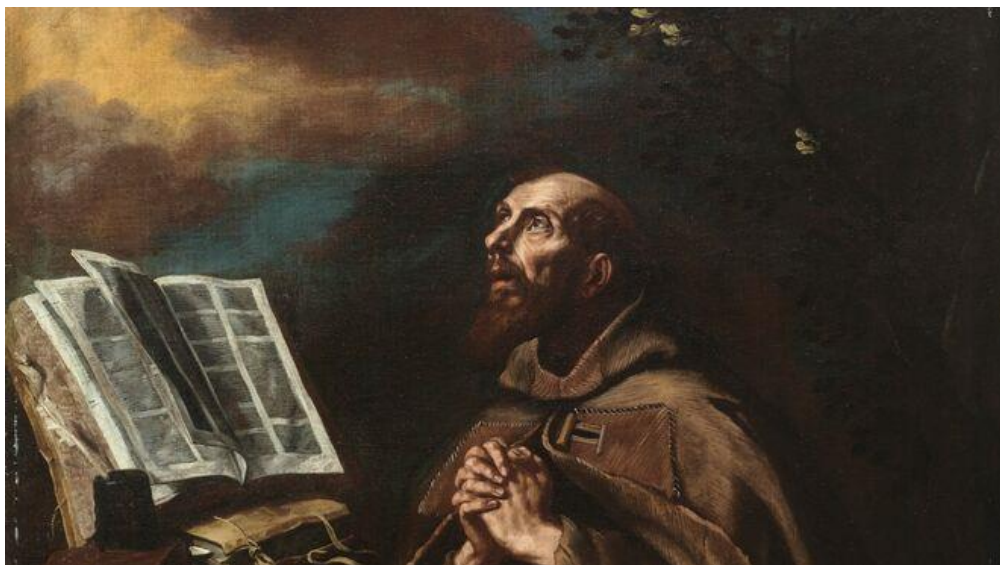
núm. 291

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

SANT PERE D'ALCÀNTARA, Prevere, del I Orde
19 d'octubre

Pere d'Alcántara nasqué en aquesta ciutat, l'any 1499. Era fill d'Alfons Garabito i Maria Villela de Sanabria. Una vegada acabats els estudis, que féu a Salamanca, va entrar a l'Orde dels Framenors. Ordenat sacerdot, acomplí diversos càrrecs dins l'Orde. El 1554 obtingué permís per a observar amb més rigidesa la Regla, i començà a rebre companys, als quals ensenyava a practicar penitències, sacrificis, llargues pregàries i una pobresa molt estricta. Ajudà eficaçment a santa Teresa en la seva reforma carmelitana. Morí el dia 18 d'octubre de 1562.

EN EL AÑO DEL JUBILEO 2025

¡Peregrinar reconciliados! Bien sabía la madre santa Clara de Asís que si el corazón no está reconciliado nuestra oración no sirve para nada. Por eso prescribe en su Regla que, *“si una hermana es causa de perturbación o escándalo, de palabra o por señas, la que ha sido causa de la turbación, de inmediato y antes de presentar la ofrenda de su oración al Señor, no sólo se prosterne con humildad a los pies de la otra pidiéndole perdón, sino que también ha de rogarle con la misma humildad que pida por ella al Señor para que la perdone. Y la ofendida, acordándose de aquellas palabras del Señor: si no perdonáis de corazón, tampoco vuestro Padre celestial os perdonará, perdone con generosidad a su hermana toda injuria”* (RCL IX,23).

Reconciliarse “antes de presentar la oración al Señor” significa que no se puede tardar más de tres horas, el tiempo que separa el rezo coral de la Liturgia de las Horas. También señala signos claros de una reconciliación verdadera por ambas partes, evitando así el riesgo de gestos de reconciliación que parecen significar lo contrario.

Va adelante el calendario del Año Jubilar de la Esperanza con su invitación expresa a la Reconciliación. En la Diócesis de Urgell hay dos templos jubilares: La Iglesia Catedral de La Seu y la Basílica Menor del Santo Cristo de Balaguer, donde las hermanas de Santa Clara somos apreciadas por los fieles como “Guardianas del Santo Cristo”.

Llegan los peregrinos a lavar el alma. No se habla mucho de jubileos e indulgencias. Sin embargo, es una oportunidad. No todo lo hacemos bien, hay que contar con las faltas o pecados fruto de la debilidad, si no la malicia. Es, en fin, lo que genera “la culpa” y “la pena”. La culpa se perdona en el sacramento de la Penitencia, pero queda pendiente la pena, aquello que de alguna manera hemos de purgar. Y esto “la pena” es lo que podemos redimir lucrando un jubileo.

Las condiciones: Visitar el Templo Jubilar, Confesar y rezar el Padrenuestro, Avemaría y gloria por las intenciones del Papa. Concretamente las intenciones del Papa Francisco para el Jubileo 2025 eran: Que trabajemos todos la reconciliación, y que revisemos cómo está nuestra espiritualidad cristiana. Hemos de hacerlo a la luz de la Esperanza.

La virtud teologal de la esperanza es el motor que mantiene vivas la fe y el amor. Si esperamos es porque sabemos que algo se nos ha prometido: Si alguno me ama... vendremos a él, y haremos morada.

Sor M^a. Victoria Triviño, osc

LA FE EN LA PATERNITAT DE DÉU QUE SENTIA SANT FRANCESC : UN DÉU PARE-MARE.

Per a sant Francesc Jesucrist és el camí per arribar a descobrir la paternitat de Déu. Als primers versets de la seva primera *Admonició*, ens recorda les paraules de Jesús als seus deixebles afirmant que si el coneixem a Ell, coneixem certament al Pare que l'ha enviat i que és tot misericòrdia i Amo. Ara bé, sant Francesc també ens precisa que no ho podem fer amb els nostres sentits, sinó que només ho podem fer en l'Esperit. Perquè, certament, Jesús en retornar al Pare, ens va enviar el seu Esperit, que estarà amb nosaltres fins que torni a la fi dels temps i s'esdevingui la realització plena del seu Regne. I aquest Esperit Sant, amb la seva santa operació, com deia Sant Francesc, des del fons del nostre cor, -si el deixem-, ens ajuda a col·laborar i a pregar perquè això no tardi en succeir.

Sant Francesc així ho feia sempre; tot ell era donació de sí mateix als altres i oració, en tot moment. Que bonica és la seva pregària invocant Déu altíssim i gloriós, -que ell sentia bategar a dins seu-, davant del Crist de Sant Damià! Li demanava que il·luminés les tenebres del seu cor, per tal de comprendre la seva voluntat i obtenir la gràcia que l'ajudés a realitzar-la. Però no estic segur de què nosaltres, com a cristians d'avui en dia, tinguem la plena consciència, des de la pròpia vivència interior, de qui és el Déu altíssim i gloriós que bategava al cor de Francesc i a qui el sant resava. Com i a qui resem nosaltres? Com sentim la paternitat de Déu al nostre interior?

Perquè entre tantes falses imatges que ens fem o ens fan creure de Déu, -que moltes vegades són equivalents a ídols-, no sé si tenim prou clar nosaltres mateixos, com a cristians i com a franciscans, qui és aquest Déu Amor que ens mostrà Jesús; a qui podem ajudar a realitzar el seu somni del Regne fent nostra la seva voluntat, i a qui ens podem dirigir com a un Pare amb la nostra pregària com Sant Francesc. Justament, per ajudar-nos a donar-hi resposta, entre els seu diferents escrits que ens poden inspirar, sobretot penso que convé rellegir sovint la seva *Carta als fidels*, en les dues versions que ens va deixar. Allà se'ns indica que si som fidels i ens deixem habitar per l'Esperit del Senyor, serem transformats en fills del Pare celestial i farem les seves obres; com a instruments seus. I, aleshores, també serem esposos, germans i mares de Jesucrist. És a dir, que tot portant-lo al cor i al nostre cos per l'amor i una consciència pura i sincera, el "donarem a llum per les obres santes que han de ser llum pels demés per l'exemple". (2CtaF, 48-53). Se'ns revela, doncs, una clara caracterització maternal de l'Amor diví. I també penso que és molt il·lustrativa d'aquesta referència a la dimensió maternal de l'Amor que és Déu la seva Carta al germà Lleó, on se li adreça dient-li que l'aconsella "com una mare". (CtaL, 2). La maternitat, doncs, s'entrellaça amb la

seva descripció de la nostra filiació a imatge de Déu Pare, de la paternitat de Déu, per part de sant Francesc; i això és quelcom que cal subratllar com a essencial.

En efecte, es troba en estreta continuïtat amb el Déu viu i vertader que s'auto-revela al llarg de tota la Bíblia. En aquesta línia, ja des de l'Antic Testament, especialment en els Profetes i en els Salms, trobem al·lusions a un Déu amb entranyes maternals, que s'estremeix curull de tendresa i misericòrdia. En són bons exemples, entre d'altres, passatges del llibre d'Osees; i també, sobretot, d'Isaïes, quan es pregunta referint-se a Déu si "una mare pot oblidar-se de la seva criatura, deixar d'estimar al fill de les seves entranyes"; tot afirmant a continuació que encara que ella el pogués oblidar, Déu no ho faria mai. (Is, 49,15).

Ramon Llull, que fou terciari franciscà, també va recollir aquesta percepció maternal de la paternitat de Déu de sant Francesc, parlant amb naturalitat del Déu-Amor "com a pare i mare de tots nosaltres" al seu *Llibre de contemplació*. D'aleshores ençà, el Déu Pare-Mare esdevé un lloc comú de la tradició teològica franciscana fins als nostres dies. I també la trobem en altres autors d'altres carismes espirituals, com als escrits de la mística anglesa santa Juliana de Norwich; concretament, al seu llibre sobre les *Revelacions de l'Amor diví*, on en el context de la descripció de la visió que havia tingut en la què se li va comunicar que tot finalment aniria bé, els trets maternals del mateix Jesucrist i de l'Amor que és Déu i la Trinitat són del tot evidents.

En aquesta direcció, doncs, pel que fa al punt cabdal del Nou Testament que és la paternitat de Déu, tant l'exègesi bíblica com la reflexió teològica -i àdhuc la mística- han fet aportacions molt interessants al llarg dels darrers segles, tot permetent matisar una coloració "excessivament masculina" que podria comportar. En aquest punt, però, convé recordar sempre el fet de què, si ens atenem als textos de les mateixes Escriptures, tal com ens va fer veure sant Francesc, l'assimilació de Déu a la figura de Pare -amb totes les seves connotacions antropomòrfiques- ja es revela d'una manera que conté els trets característics d'una figura que també podria ser de Mare. Realment, es podria dir amb propietat que la millor imatge simbòlica que li escau a l'Amor que és Déu que se'ns auto-revela seria la de Pare-Mare. En la mateixa línia que ho va captar el pintor Rembrandt en el seu famós quadre inspirat en l'abraçada del pare al fill pròdig que torna a casa, on el pintor va dibuixar en els braços del Pare-Mare -del pare bo que és a imatge de Deu- una mà d'home i una mà de dona. Per això, quan reso al Déu viu que sento al meu cor, li demano que com a Pare-Mare no em deixi mai; ni a cap dels meus germans, amb els qui vull unir-me i formar comunió com a humanitat redimida en el cos de Crist, participant així de la vida divina que és la Trinitat.

Carles Cascante-Serratosa, ofs

PREGÀRIA PER PRENDRE BONES DECISIONS

El passat mes de juliol, el Papa Lleó XIV va convidar els fidels a pregar per saber discernir. Aquesta oració sempre és vigent, sempre ens serà d'ajuda quan ens calgui decidir el camí que hem de seguir per tal de resoldre, per tal de trobar la millor solució als nostres dubtes, als nostres problemes, als nostres comportaments en determinades situacions.

Adreçant-se a l'Esperit Sant com “la Llum de la nostra intel·ligència, alè i dolçor en les nostres decisions”, el Sant Pare demana la gràcia de saber escoltar amb atenció la seva veu per poder prendre consciència de la seva manera d'actuar, dels seus sentiments i dels seus pensaments.

El consol de Déu és el fruit de la seva decisió, segons ens diu Lleó XIV, que desitja fer fora de les nostres vides tot allò que ens allunya de Crist, i així poder servir-lo i estimar-lo més.

Per formar-nos en el discerniment ens cal: la pregària, la reflexió personal, l'estudi de les Escriptures i l'acompanyament espiritual. En la pregària, el nostre Sant Pare, dona molta importància a la imploració, que vol dir demanar amb humilitat.

Sant Agustí diu en el seu llibre “Confessions”: “Oh, Déu que sempre ets el mateix, fés que em coneixi, fés que et coneixi”.

El veritable coneixement de Déu passa pel nostre propi coneixement. Per poder discernir ens cal situar-nos en la veritat davant de Déu, tenir el coratge d'entrar en si mateix, de reconèixer les nostres pròpies fragilitats, i d'implorar al Senyor la nostra salut interior.

Serà en aquest camí d'humilitat i de veritat que podrà néixer una relació renovada, viva i sincera amb Déu. La reflexió personal ens vindrà, per l'Esperit Sant, a la llum de la pregària i de l'estudi de les Sagrades Escriptures. L'aclariment dels dubtes i “l'empremta” per tirar endavant ens vindrà de l'Esperit Sant, mitjançant l'acompanyament espiritual que el Bon Déu ens concedirà, sempre que li demanem amb humilitat i amb vertaderes ganes d'avançar en la nostra vida

espiritual.

La bonica pregària que el nostre Sant Pare actual per demanar la gràcia del discerniment és:

“Esperit Sant, llum de la nostra intel·ligència, alè dolç que guia les nostres decisions concedeix-me la gràcia d’escoltar la teva veu amb atenció, i de discernir els camins amagats del meu cor, a fi i efecte que pugui descobrir el què és realment important per tu, i alliberar el meu cor de les meves dificultats.

Et demano la gràcia de saber fer una pausa, a prendre consciència de la meva manera d’actuar, dels sentiments que habiten en mi, i dels pensaments que m’envaeixen, aquells dels que normalment ni m’adono de què els tinc.

Desitjo que allò que esculli em condueixi a la joia de l’Evangeli. Encara que hagi de passar per molts moments de dubte i de fatiga, encara que em calgui lluitar reflexionar, buscar i tornar a començar. Al final del camí el teu consol és el fruit de la justa decisió. Concedeix-me una comprensió més profunda d’allò que em preocupa perquè sàpiga llençar i llenci tot allò que m’allunya de Crist, i que cada dia l’estimi i el serveixi més plenament.”

Bon mes del Rosari, bon mes d’octubre.

Balbina Birba, ofs

PERÒ QUÈ CARAI ENS PASSA ALS CRISTIANS?

Que consti, abans que res, que he utilitzat l'expressió «carai» per respecte a la revista perquè la paraula que em surt del cor és força més malsonant. També voldria indicar que aquest breu escrit ha estat redactat més amb el cor que amb el cap, més fruit d'allò que tenim al fons de les entranyes que d'un procés profund de reflexió i estudi sistemàtic, diria inclús que ha estat escrit fruit de la ràbia i el sentiment de rebuig envers certes paraules, expressions i certes actituds que no sols no comparteixo sinó que no acabo d'entendre ni comprendre (ni ho vull des de cap perspectiva), especialment la seva finalitat.

És per aquest motiu que el text està escrit en la meua llengua materna, la llengua de la mare que em va parir, la que em surt de l'estranyes, com ho és aquest text. Un cop la persona més sàvia que conec (i que consti que no és cap professor/a, no té cap títol universitari ni de batxiller, no és cap intel·lectual, ni doctor honoris causa per cap universitat però sí un autèntic mestre de vida, em va dir que la gent no es moria de cap malaltia o altra causa biològica, ni tant sols per culpa d'un accident o catàstrofe de caràcter natural, sinó per manca de memòria, les persones s'obliden de seguir respirant!!!!

Quan aquest sabí em va dir això la meua resposta va ser la d'un simple somriure de cortesia o de bona educació, i la creença que no deixava de ser un mal acudit.

La vida, però, m'ha demostrat un cop més que els savis són molt sovint incompresos i que aquelles paraules tenien darrera seu una gran força de veritat que en aquell moment cap dels meus títols acadèmics em permetien entendre. Si per mort entenem la manca d'activitat vital, quelcom més que un cor que batega, i per respirar entenem alguna cosa més que inspirar i expirar, la frase era ben certa. Si viure vol dir saltar, riure, cantar, plorar, xisclar, salivar, badar, emocionar-nos...quan deixem de fer tot això ens convertim en uns morts vivents o en uns vivents morts. És tot això el que els franciscans en particular i els cristians en general no hauríem d'oblidar així com evitar en la mesura del possible tot allò que perjudica, arracona o mata la vida d'una manera metafòrica, però que és la més real de totes, convertint les nostres accions en un acte de suïcidi continuat.

Estar permanentment enfadats, el rancor, l'enveja, la crítica contra tot i contra tothom així com l'autocrítica continuada ens mata, a mi el primer. Per començar voldria posar de manifest que solament els sectors més anticlericals de la societat han criticat al Papa Francesc i a aquest se li han sumat sectors de l'Església més conservadora i tradicionalista. Som nosaltres mateixos els que ens tirem pedres a

la nostra teulada. I això mateix ja està passant amb l'actual Papa. On queda la necessitat d'unitat del món cristià? Demanem unitat cada cop que anem a l'Eucaristia, però al sortir d'ella ens n'oblidem. Encara recordo un líder polític espanyol, teòricament molt cristià i molt catòlic, fent referència «al ciutadà Bergolio» quan ja era Papa i l'havia criticat per les seves paraules respecte a la immigració.

Potser un dels problemes més greus que domina el cristianisme avui en dia és que molts dels que afirmem ésser cristians el que realment tenen és un cristianisme a la carta, a la nostra carta, on nosaltres decidim els plats, els complements, els ingredients principals i la seva forma de cocció així com la seva decoració, la seva manera de servir-lo i el seu preu. Som tant imbècils, som tant estúpids (i que consti que dic «som» posant-me a mi mateix el primer) que no veiem que la crítica permanent i duríssima a l'Església que fem nosaltres mateixos sense cap altra base que les nostres pròpies opinions i/interessos sols fan que perjudicar-nos i perjudicar la imatge que donem a l'exterior.

Que massa sovint les nostres idees polítiques condicionen la nostra religiositat i, especialment, la nostra fe, així com la nostra concepció del que és la fraternitat. I el mateix passa amb el nostre esperit franciscà oblidant que Jesús ens va dir que «el meu regne no és d'aquest món».

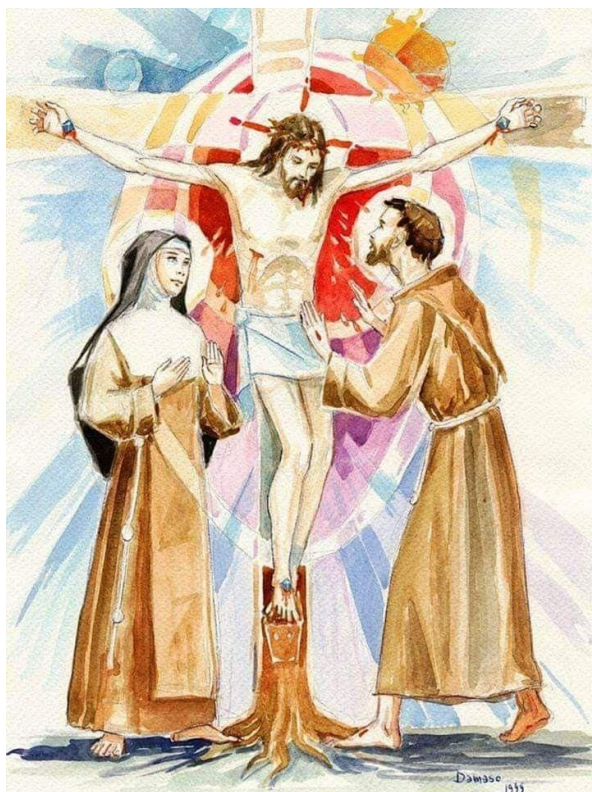
Som franciscans quan ens convé perquè quan no ens convé com a molt arribem a afirmar el nostre cristianisme però no a l'estil de Sant Francesc, sinó al nostre estil. Ens omplim la boca de perdó i fraternitat però, massa sovint, aquestes paraules no tenen res a veure amb el significat que li va donar Sant Francesc. Hem pervertit tant la paraula perdó i caritat que han perdut tot el seu valor i la seva força moral i espiritual.

Quan ens beneficia tots recordem el testament del sant d'Assis però quan aquest va en contra dels nostres interessos, ens refugiem en un cristianisme light per a portar a terme accions que no tenen res a veure amb l'esperit franciscà. Tots defensem la necessitat d'una fraternitat universal però quan aquesta ens toca la butxaca o el fet de relacionar-nos amb altres germans que no opinen el mateix que nosaltres, fugim i ens refugiem en la nostra petita fraternitat local, i a vegades, únicament amb alguns dels germans d'aquesta. Tots defensem que l'Evangeli (que no podem oblidar que vol dir «bona notícia») és clau, però per un altre costat els cristians, així com els franciscans seglars, massa sovint, fem un posat trist i crispat. Tots els cristians, i els franciscans especialment, defensem la humilitat com un

valor fonamental per assolir la fraternitat, la pau i la veritable alegria, però per un altre costat no podem evitar caure en l'egocentrisme, en el desig desmesurat de protagonisme, en la imposició de la nostra manera de pensar i de fer i veient als altres germans com a mitjans per tal d'assolir les nostres ambicions personals.

Massa sovint oblidem que a l'únic que hem de seguir incondicionalment és a Jesús i que un germà, per molt que ens l'estimem, no és Déu ni tampoc Sant Francesc ni Santa Clara ni Santa Isabel d'Hongria teoria la sabem. No podem demanar als formadors que ens en parlin més, perquè la veritat és que qui no sap avui en dia què vol dir fraternitat, humilitat, caritat és perquè no vol. Potser el que fa falta és veure com afrontar aquests valors en les situacions que la vida ens posa al davant. Sabem, realment, el que varem prometre al fer la nostra entrada a l'Orde i el dia de la professió? Totes aquelles paraules tenen un caràcter provisional i condicional? El nostre franciscanisme queda condicionat per alguna altra motivació personal?

Josep Serra i Sales. Ofc.

Carta abierta al hermano Luis de Tenerife Sur

Muy apreciado hermano Luis,

Núria y yo ya estamos de regreso en Barcelona. Tuvimos un feliz vuelo y no encontramos novedades al abrir la puerta de nuestro domicilio. Gracias a Dios.

Ahora, en casa, pensando, recopilando las experiencias de estos días en Tenerife, me apetece escribir cuatro rayas, sobre todo a ti, Luis, pero también a los hermanos de esa nueva Fraternidad de Tenerife Sur en ciernes, con los que compartimos reunión: Loli, en videoconferencia, Javier, Ana y Débora.

Con Núria, ya sabes, mi esposa, contratamos alojamiento en Los Gigantes de Santiago del Teide y alquilamos un vehículo. Pregunté a la Ministra de la Zona de Catalunya, Montserrat Linares, si había alguna Fraternidad en Tenerife. Ella me facilitó el contacto con Berenice Moreno, la Ministra de la Zona de las Islas Canarias, persona a la que conocía bien por haber compartido sesiones de trabajo para la Fraternidad Nacional.

Cuando contacté con la hermana Berenice me invitó a una reunión que ella tenía con los hermanos de Tenerife Norte en Los Realejos el sábado 20 de septiembre. Dada la distancia entre Los Gigantes y Los Realejos, le pregunté si había alguna Fraternidad en Tenerife Sur y me respondió que un grupo de hermanos, de una Fraternidad en formación, se reunían en Guía de Isora y me envió tu contacto.

Nos invitaste a las Fiestas Lustrales de Guía de Isora, concretamente a la Misa Solemne y nos enviaste el programa del domingo, día 21 de septiembre. Estas Fiestas se celebran cada cinco años y constituyen un encuentro de Nuestra Señora de la Luz de Guía con Nuestra Señora de la Guía de Garachico, municipios hermanados. Tu nos propusiste que acudiéramos a la Misa, pero nosotros, ya puestos, acudimos a la Procesión previa a la Eucaristía.

Acompañamos a la imagen de Nuestra Señora de la Luz de Guía a su encuentro con su hermana mayor la imagen de Nuestra Señora de la Guía de Garachico, y al encuentro de los romeros de Guía con los de Garachico y volvimos a la Plaza de la Iglesia ahora haciendo escolta a las dos Madres de Dios, donde en presencia de las dos imágenes y del crucifijo celebramos la Santa Misa presidida por el Señor Obispo.

Nuestra Señora de la Luz de Guía,
va a esperar a Nuestra Señora de la
Guía y a los romeros de Garachico.

Nuestra Señora de la Guía
de Garachico llega a Guía

Encuentro de las dos Señoras

A punto de iniciar la Eucaristía

En el lapso de tiempo entre la llegada de la Procesión y el comienzo de la ceremonia nos conocimos y nos reconocimos como hermanos en San Francisco y en Nuestro Señor Jesús. Pero tú no podías estar por nosotros; como ocurre en estas festividades en que todo el mundo ha de echar una mano, tú habías de presentar unas ofrendas en un acto posterior a la Misa. Nosotros volvimos a Los Gigantes acabada la Eucaristía.

Asistir a este acto fue un regalo.

A la noche nos invitaste a participar en la reunión quincenal de los hermanos, el jueves 25 de septiembre, en Guía de Isora. Ahí nos encontramos: tu Luis, Javier, Ana, Débora y Loli, desde Méjico, por el lado “isleño” y Núria y yo Carles, por el lado “peninsular”. Y se paró el tiempo: hablamos de fraternidad, de vocación, de compromiso, de ilusión, de Amor, ... y como en un sueño, despertamos cuando faltaban diez minutos para comenzar la Misa, colofón de la reunión de los hermanos de Guía de Isora.

Débora, Núria, Carles,
Luis y Ana

Núria y yo os agradecemos el haber podido participar en la Procesión de las Imágenes de la Virgen a la que no hubiésemos asistido por puro desconocimiento de la celebración del acto, pero también vuestra acogida con la que nos hicisteis sentir ser hermanos y miembros de vuestra Fraternidad. Estaremos en contacto. Gracias y hasta pronto.

Barcelona, 30 de octubre de 2025

Carles Fontanals Pociello, ofs

TROBADES PROPERES

4 D'OCTUBRE

Sant Francesc

13 h. Missa solemne el Santuari de sant Antoni del c. Santaló

19 h. Missa solemne el Santuari de la Mare de Déu de Pompeià.

7 D'OCTUBRE

Mare de Déu del Roser

19 h. missa solemne el Santuari de la Mare de Déu de Pompeià.

Rosari amb la comunitat de frares.

14 D'OCTUBRE

L'Esperit d'Assis

19 h. Missa solemne el Santuari de la Mare de Déu de Pompeià.

19:30 "Càntic de las Criatures" a càrrec de Davide Rondoni, poeta i president del "Comitato nazionale per la celebrazione dell'ottavo centenario della morte di San Francesco d'Assisi".

17 i 18 D'OCTUBRE

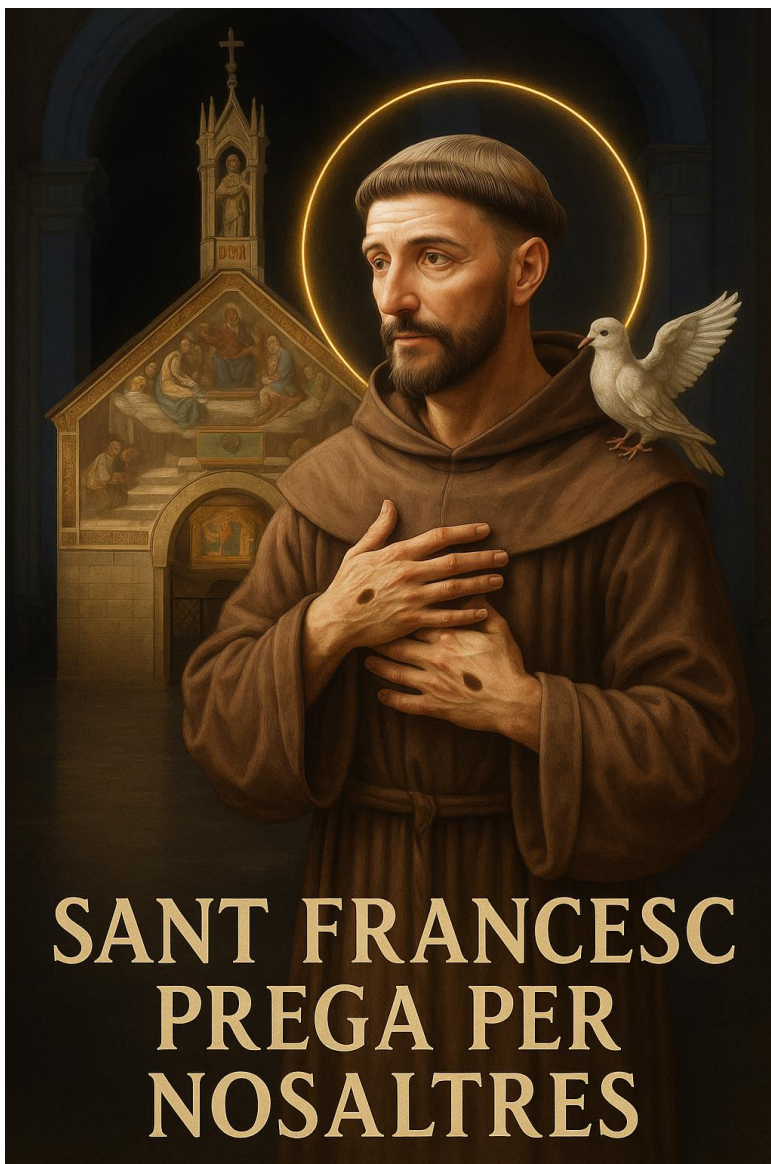
XIX Curs de Franciscanisme. La pobresa: Actualitat i reptes.

Lloc: Acadèmia Mariana, c. Acadèmia, 15-17 Lleida

17 d'octubre a les 19 h. Taula rodona. La pobresa aquí y ara.

18 d'octubre a les 10 h. La pobresa en sant Francesc d'assis

A les 11,15 h. La pobresa i la família Franciscana.

SANT FRANCESC PREGA PER NOSALTRES

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona Tel. 635612431-
ofscatalunya@outlook.es